

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Na Avin návrh se sešli v hospůdce na York Place, kterou měl Callanach od svého bytu hned za rohem. Odmítla mu říct, jak se podnik přesně jmenuje, že prý to pozná, jakmile ho uvidí.

Měla pravdu. Callanach uviděl nápis Conan Doyle na konci ulice a ihned věděl, že je to ono. Ava mu slíbila, že ho vezme někam, kam nikdo jiný z oddělení nechodí, za krátké posezení u skleničky nechťel ani jeden z nich zaplatit zbytečnými klepy. Bylo tam teplo a útulno, na rozdíl od okázalosti moderních vináren tam dávali přednost pohodlným křesílkům a uvolněné atmosféře. Inspektorka Turnerová už seděla uvnitř, procházela si na telefonu e-mailů a v druhé ruce tiskla sklenici.

„Co ti můžu na baru objednat?“ zeptal se jí Callanach.

Usmála se. „Nic, sedni si, zvu tě já. Už mám náskok, byla jsem tady dřív, protože jsem nečekala, že tak snadno zaparkuju.“

„A co to piješ?“

Ava k němu natáhla skleněný hrnek a Callanach ve stoupající páře ucítil vůni jablek a koření. „Horký cider,“ vysvětlila. „Nikdy nedokážu odolat. Tipuju, že tebe na něj asi nenalákám?“

„Dal bych si spíš sklenku červeného,“ řekl. Odešla k baru a Callanach se zatím po podniku rozhlédl, v rukou přitom držel sklenici cideru, která ho příjemně hřála. Nad schody u vchodu visela velká podobizna tvůrce Sherlocka Holmesa. Callanach si říkal, jací vnitřní démoni spisovatele sužovali, že stvořil tak excentrického hrdinu.

„Jsi fanda?“ zeptala se Ava, když mu podávala velkou sklenici Callanetu Shiraz.

„Když jsem byl malý, tak jsem jeho knížky hltal. Asi mě to nějak podvědomě přivedlo k rozhodnutí stát se vyšetřovatelem. A ty?“

„Já vím, že bych číst měla, ale po celém dnu jsem už tak hotová, že soustředit se na čtení je pro mě námaha navíc. Mám ráda kino. Jsem tam furt, často chodím na půlnoční promítání, jen já, plátno a popcorn. Pomáhá mi to vypnout.“

Callanach zvedl sklenici a Ava si s ním připila. Chvilí seděli mlčky a popíjeli, až se objevil barman a jakoby mimochodem jim na stole nechal jídelní lístky.

„Říkal jsi, že si chceš promluvit o případu,“ začala Ava. „O něčem konkrétním?“

„Vlastně ne. Jen mi pořád nejde do hlavy, proč se nemůžeme hnout z místa, jestli to není moje chyba. Možná mě ten přesun sem do Skotska rozhodil. Kdybych býval našel vraha Elaine Buxtonové, tak je teď Jayne Mageeová v pořádku doma.“

„Nemůžeš si být jistý, že je unesl ten samý člověk,“ podotkla.

„Společných rysů mají moc na to, aby to byla náhoda. Dneska jsem si prostudoval jejich profily. Ve škole vynikaly, mají titul z prvotřídních univerzit, obě jsou ve svém oboru vysoce oceňovány, jsou pracovitě, obětují své práci všechno. A obě ze svého bydliště zmizely beze stopy.“

Ava položila svou sklenici na stůl. „U Interpolu jsi určitě taky měl případy, se kterými strašně dlouho nešlo hnout, a potom se něco stalo a jeden dílek skládačky zapadnul tak, že jsi z toho poznal celý obrázek. Za stagnaci v případě nemůžeš, jestli prostě zatím není co najít.“

„Není to snad naše práce, hledat odpovědi a nečekat, až se nějaká řešení nabídnou sama?“ Zdálo se, že se Ava ani nesnaží odpovědět. Callanach si uvědomil, jak nabubřele reagoval na jednoduchý pokus o útěchu, a raději změnil téma. „Proč ses k policii dala ty?“

„Když mi bylo pět, někdo otrávil moji prarabku a ukradl, co jsem po ní měla zdědit, a já jsem přísahala, že toho vraha najdu,“ odpověděla.

„*Je suis désolé*, to je mi moc líto, to jsem nevěděl...“ zadrmlil.

Avě začaly cukat koutky, snažila se ovládnout, ale potom ji smích přemohl.

„Nechápu, že jsi mi na to vážně skočil,“ zalykala se a Callanach tam seděl se zdviženým obočím a čekal, až ji to přejde. „Po škole se mi zdálo, že je pro mě policejní práce jako dělaná. A navíc jsem se asi snažila dát rodičům jasně najevo, že nemám nejmenší touhu vdát se a pořádat nekonečné společenské večere, dokud jim nedodám pár vnoučat. Kdybych se mohla vrátit v čase, nevím, jestli bych si vybrala stejnou cestu. Co ty? Byla to celkem drastická změna, od Interpolu k edinburghské policii. Odhaduju, že nejsme tak šarmantní jako tví kolegové z Francie.“

„Šarm je přeceňovaný,“ poznamenal a dopil. „Mám hlad. Vaří tu dobře?“

„Dělají výborný steak,“ odpověděla. „A taky zapečený brie, ten si dám já.“

Callanach se musel smát. Byl to nezvyklý pocit. Ava byla tak otevřená a přímá, až to bylo naprosto odzbrojující. Objednali si, a než jídlo dorazilo, klábosili o všem možném, ale o ničem důležitém.

„No ale vážně, každý má svůj důvod. Proč policie?“ zeptala se Ava a ponořila kousek bagety do roztaveného sýru.

Callanach okamžitě zalitoval, že se Avy zeptal na něco tak osobního. Měl předvídat, že pak bude muset na oplátku zodpovědět to samé. Odmlčel se na příliš dlouho, takže než se jí dokázal podívat zase do očí, Ava vycítila, že se mu o tom mluvit nechce.

„Nemusíš odpovídat. Nesnažím se tě nachytat. Řekni mi, jestli jsem to špatně pochopila nebo jsem natvrdlá, ale většinou to funguje takhle. Jednou se mě na něco zeptáš ty, podruhé zas já. Budeme se potkávat v práci, líp se poznáme a vybudujeme si vzájemnou důvěru. A až budeme mít den blbec, usmějeme se na sebe a připomeneme si, že tak to prostě někdy je a musí se s tím počítat.“

„Já vím, jak to funguje,“ odvětil Callanach. Vyznělo to příkřeji, než

zamýšlel, a ihned toho litoval. Nechtěl, aby se večer vyvinul takhle. Už už se chtěl omluvit.

„Ani to nezkoušej,“ zarazila ho Ava. „Neomlouvěj se zase. Každý jsme nějaký. Podle mě je ztráta času, snažit se narvat kostku do kulaté díry. Budeš ale muset přijít na to, jak s ostatními líp komunikovat. Na oddělení tě nemusí mít rádi, ale musí tě respektovat. Takže věc se má takhle. Když od tebe tvoji lidi neuslyší ‚prosím‘ a ‚děkuju‘, tak sice udělají, co po nich chceš, ale nebudou mít z toho, jak pro tebe dřou, žádný pocit zadostiučinění. Když budeš na všechny pořád štěkat, tak svůj tým akorát pošleš ke dnu. A když si nikoho nepustíš k tělu, ať už mě, nebo kohokoliv jiného, tak tady nemáš co dělat, protože ti nebudou věřit a nikdy tě mezi sebe nevezmou. Loajalita a pospolitost. Na tom je to postavené. U policie si všichni musíme být oporou. Ve výsledku to je to jediné, díky čemu se ta práce dá ustát. Klidně mě zastav, až mi budeš chtít vysvětlit, že to všechno už dávno víš.“

Postavila se, popadla svoji tašku a odkráčela pryč. Callanach si všiml, že tam nechala bundu, sáhnul po ní a otočil se, aby na ni zavolal. Podíval se ke schodům vedoucím dolů k východu, ale už byla tatam. Vyrázil ze sebe proud sprostých slov, sedl si zpátky ke stolu, hodil bundu na židli, kde seděla, a položil si hlavu do dlaní. Takový nebyval. Kromě toho, že přišel o domov, kariéru i vlastní matku, se navíc stal někým, kdo se mu už vůbec nelíbil. Možná bylo přestěhování do Skotska chybou, možná se mylil, když si myslel, že může jako vyšetřovatel dál pracovat v nové zemi a všechno bude takové jako dřív. Když už utíkal, měl utéct o dost dál a nikdy se neohlížet nazpátek. Natáhl si bundu a zvedl se k odchodu, když mu v ruce přistála sklenice vína. Zíral na Avu.

„Někam jdeš?“ zeptala se.

„Myslel jsem, že jsi...“ vykoktal a zarazil se dřív, než vypadal ještě poštileji.

„Že jsem co? Ježiš, ty sis myslel, že jsem odešla?“ Ava se rozesmála na celé kolo, ale nebyla v tom ani stopa po jízlivosti nebo zlomyslnosti. Callanach sklopil oči k velké sklenici červeného vína, kterou držel

v ruce, a silně zatoužil po stroji času, aby se mohl vrátit na začátek večera a začít znovu. „Jestli chceš, tak jdi, ale já mám po službě a nemám v úmyslu si večer zkasit tím, že se budu muset uraženě táhnout jinam. Šla jsem na bar, jak vidíš. Říkala jsem si, že tě chvíli nechám, aby ses rozhodl, jestli se chceš zapojit do debaty, nebo tady budeš pořád sedět a tvářit se jak citron.“

„*Un citron?*“ Callanach obyčejně rozuměl dobře, ale tahle věta nedávala žádný smysl.

Ava se zase zasmála, tentokrát jemněji. Callanach to vzdal, pořádně si hltнул vína a přiměl se na židli pohodlně opřít, aby alespoň vypadal, že se uvolnil. Možná přesně to bylo potřeba, aby mohl začít nový život. Možná bude nejlepší předstírat, že se ještě umí ve společnosti ostatních chovat normálně. Snad mu to postupem času půjde lépe. Nadechl se a donutil se říct jí o sobě pár věcí, o které by se s ní kdysi podělil bez váhání hned.

„Tady ve Skotsku jsme bydleli do mých čtyř let, než umřel táta. Máma se s tím potom těžko vyrovnávala, takže jsme se přestěhovali do Francie za její rodinou. Musela dělat přesčasy, aby nás užívala, takže jsem se o sebe naučil starat sám. Dost rychle jsem se otrkal, byl jsem drzý, pořád v nějakém průšvihů, dost jsem se rval s místními kluky. Nebyl jsem pro ně opravdový Francouz, nebrali mě. Asi jsem se tak nějak sám přeměnil na toho arogantního prevíta, za kterého mě všichni už od pohledu měli. Na vysoké už jsem do postele dostal každou holku, kterou jsem chtěl, a neustále jsem pařil. Máma tomu říkala ‚Lucova doba temná‘. Domů jsem skoro nejezdil, byl jsem zahleděný sám do sebe a po všech stránkách protivný. Potom jsem někoho potkal a všechno se změnilo. Šest měsíců jsem se dokázal chovat jako ucházející lidská bytost, zlepšily se mi známky, byl jsem spokojený.“

„Rozešli jste se?“ zeptala se.

„Pohádali jsme se kvůli blbosti. Tak jsem šel ven, opil se a ona mě pak našla v posteli svojí nejlepší kamarádky. Odešla a už se nevrátila. Už nikdy jsem ji neviděl ani s ní nemluvil.“

„A to z tebe nadosmrtní udělalo tu značně polepšenou bytost, kterou jsi dneska?“ pokoušela ho.

„Bohužel ne. V té době jsem si přivydělával modelingem, takže jsem se v tom světě zahrabal a lidem ze školy se vyhýbal. Vysávalo mě to, poháněly mě jen drogy. Bylo to prohnilé prostředí, každý si tam chtěl urvat co nejvíc jen pro sebe. Víkendy jsem trávil na cestách s hromadou praštěných adrenalinových závisláků. Když jsme nebyli opilí nebo sjetí, lyžovali jsme, potápěli se, plavili se na lodích nebo skákali s padákem.“

„Děs běs.“ Povytáhla obočí.

„Všechno bylo přemrštěné, což znamenalo, že po čase mi to zevšednělo. To je jedna z mnoha věcí, kterých lituju – že jsem nebyl dostatečně střízlivý, abych si uvědomil, jakou mám kliku. A pak ta bublina praskla. Zatkli mě za řízení v opilosti. K policistce, která to se mnou na stanici sepisovala, jsem se choval strašně vulgárně, takže mi ubalila pořádnou facku.“ Při té vzpomínce si po tváři přešel dlaní. „A potom došla k závěru, že mě nezatkne. Místo toho mě posadila do auta a jela se mnou tři sta kilometrů za mojí matkou, před kterou jsem musel už střízlivý stát a poslouchat, když opakovala, co jsem jí řekl. Poprvé za celé roky jsem se doopravdy styděl. Máma ze samého studu brečela. Stál jsem na křižovatce a ta policistka mě poslala správným směrem. Kdyby mě tehdy zatkl někdo jiný, tak tady dneska nejsem.“

„Kvůli ní ses dal k policii?“ zeptala se.

„Zčásti určitě,“ odpověděl. „Byl to dost velký skok, ale v té době mi to dávalo smysl. Do třiceti jsem sloužil u francouzské policie a potom jsem přestoupil k Interpolu, kde jsem byl posledních pět let.“

„A proč jsi odešel?“ zeptala se Ava. Zavrnl jí telefon, takže se odmlčela, aby si zprávu přečetla. Zamračila se a něco si pro sebe zabručela.

„Co se děje?“ zeptal se.

„V tom parku našli další odložené dítě, je stále naživu a převázejí ho do nemocnice, ale záchranáři nepředpokládají, že by přežilo. Nechápu, že se to stalo zas. Promiň, Lucu, ale musím jít. Je mi líto, že tě tu nechám takhle uprostřed rozhovoru.“

„Nedělej si z toho hlavu,“ odvětil, „aspoň teď vím, kde dělají pořádné steaky.“

Usmála se. „Ráda slyším, jak máš nastavené priority.“ Když procházela kolem něj, kamarádsky mu položila ruku na rameno. Instinktivně ucukl a doufal, že to necítila, ale všiml si, jak se na něj pátravě podívala. „Tak zítra, Lucu. Zatím se měj.“

Ava ho tam nechala sedět a zírat na knížky, glóbusy a mosazné lampičky na stěnách. Nemyslet na nic a popíjet víno tam koneckonců mohl stejně jako kdekoli jinde. Objednal si další velkou sklenici a sledoval, jak kolem něj proudí život, dokud neohlásili poslední rundu.

Další den začal příliš brzy. Bylo to poprvé, co se za poslední týdny v noci pořádně vyspal, a tak ho zvonění, které ho vytrhlo ze spánku, příliš nepotěšilo. Byl to Tripp.

„Nejsem si jistý, jestli to je něco důležitého, ale procházím tady výpovědi sousedů Jayne Mageeové. Zhruba v tom čase, kdy si myslíme, že ji unesli, viděla jedna sousedka na konci ulice zacházet za roh muže s velkým kufrem na kolečkách. Víím, že je to nepravděpodobné, ale...“

„Budu tam do půlhodiny,“ řekl mu Callanach.

Dorazil za dvacet minut, netypicky neupravený, v nevyžehlené košili a ponožkách, které si nebyly ani trochu podobné. Jak si to Callanach nakráčel dovnitř s kelímkem kouřící kávy, aniž by si všiml, že mu podstatné množství stéká po bundě, Tripp na něj jen zaraženě civěl.

„Brý ráno, pane. Všechno v pořádku?“

„Dejte mi tu výpověď a ukažte mi to na mapě.“

Tripp se prohrábl krabicí se složkami a položil dokumenty před Callanacha na stůl. „Dům Jayne Mageeové je tady.“ Ukázal na červenou značku na mapě ulice ve velkém měřítku. „A tady,“ ukázal zase, „zhruba sto osmdesát metrů od něj je místo, kde byl spatřen ten muž. Sousedka, paní Yaleová, venčila psa a vcházela zrovna zpátky do ulice, když muž vyšel na Ravelston Dykes. Neviděla, kam zamířil potom. Myslíte, že to je on?“

Callanach nepromluvil. Začal štrachat v zásuvkách ve stole.

„Ehm... můžu vám s něčím pomoci, pane?“

„Ne, už to mám.“ Callanach vytáhl svinovací metr. „Lehněte si na bok na podlahu, přitáhněte nohy k tělu a hlavu skloňte, jak jen to nejvíc půjde.“

Tripp se s otevřenou pusou ohlédl ke dveřím a přešlapoval z jedné nohy na druhou.

„*Pour l'amour de Dieu*, Trippe, jen vás změřím, nechci vás zabíjet. Lehněte si.“

Tripp zaujal pozici a zůstal tak, zatímco Callanach kolem něj přilepoval k podlaze metr zhruba do tvaru obdélníku.

„Zastrčte trochu chodidla,“ nařídil mu Callanach. „A lokty. Neříkejte mi, že se nemůžete ještě trochu sbalit!“

„Nemůžu. Když pohnu jednou končetinou, tak mi vyleze druhá.“

„*C'est des conneries!*“ prsknul Callanach a mrsknul metrem o podlahu. „Jak vysoká je Jayne Mageeová?“

„Sto šedesát centimetrů,“ odpověděl Tripp, povolil a s roztaženými rukama se překulil na záda, zatímco Callanachrazil ke dveřím.

„Salterová!“ zařval směrem k zasedačce.

Čím dál zřetelněji bylo slyšet spěšné kroky a Salterová vpadla do dveří.

„Ano, pane?“

„Tripp vám to vysvětlí. Musíme vás změřit.“ Hodil po nich metr a přihlásil se na počítač. „Hodně se stočte, musíme předpokládat, že byla svázaná.“

S kroucením a přeměřováním zrovna skončili, když Callanach našel, co na internetu hledal. „Největší kufr na kolečkách má 86 cm na délku. Vešla by se tam?“

„Záleží na hloubce,“ odvětil Tripp a Salterová se zatím zvedala zpátky na nohy. „Ale řekl bych, že to je možné.“

„Salterová, objedte obchody,“ podal jí hrst bankovek, „a přivezte mi ten nejhlubší kufr s 86 cm na délku, který seženete. Měl by mít taky bytelná kolečka. Trippe, my jedeme do Ravelston Park.“

Ze služebního auta vystoupili na rohu, kde svědkyně dotyčného spatřila.

„Dvě pouliční lampy na druhé straně ulice, než po které šel,“ poznamenal Callanach. „Řada stromů a vysokých keřů. Z okolních domů sem určitě nedopadalo moc světla, všechny jsou umístěné dál od ulice.“

„Musel ale mířit na západ, jinak by ještě před nárožím přešel na druhou stranu,“ pronesl Tripp. „Takže buď zaparkoval v pěší vzdálenosti, nebo bydlí nedaleko.“

„Neriskoval by, že ho někdo cestou domů potká,“ namítl Callanach. „Klidně ho mohlo potkat víc lidí, co venčilo psa. Klíčem je to vozidlo. Pověř strážníky, ať v okruhu čtyř set metrů všechny obejdou a zeptají se, jestli někdo neviděl nastupovat do auta, dodávky nebo nákladáku muže s loďákem. A my se podíváme, jestli nám ta naše svědkyně řekne víc.“

Paní Yaleovou dříve slyšeli, než viděli, ječela totiž na manžela, ať Callanacha s Trippem pustí dál, a snažila se zklidnit erdelteriéra, který se zdál být spíš hladový než přátelský. Byla to rozložitá dáma, které táhlo na osmdesát, a pozornost, která jí byla věnována, ji zjevně těšila.

„Archieho si nevsímejte,“ celá se třepetala. „Posadte se. Michael nám přinese čaj, že, drahoušku?“ Manžel se poslušně odšoural pryč.

„Paní Yaleová,“ začal Callanach.

„Isabel,“ skočila mu do řeči. „Nechcete si nabídnout k čaji i sušenky?“

„Ne, děkujeme. Viděla jste, jak z ulice vychází muž s kufrem. Můžete mi ho znovu popsat?“ zeptal se Callanach.

„Moc toho vidět nebylo, obávám se. Byla tma a zima. Měl na sobě dlouhý kabát, šedivý nebo černý, vlněnou čepici a šálu přes pusu. Byl jako stín, drahoušku.“

„A všimla jste si, že měl kufr?“ pobídl ji.

„Ano, velikánský. Nesnáším zvuk, který vydávají ta kolečka.“

„Můžete nám ho podrobněji popsat?“ zeptal se Tripp a vzal si z podnosu šálek čaje.

„Byl měkký, vypadal spíš jako velký ruksak, nebyl to takový ten tvrdý hranatý kufr. A musel být těžký, podle toho, jak ho vlácel. Byl

černý a měl na sobě spoustu zipů. Žádnou značku ani nápis jsem na něm ale bohužel neviděla.“

„Nezlobte se, ale mám dojem, jako byste si ten kufr zapamatovala líp než toho muže,“ poznamenal Tripp.

„Poněvadž jsem ho měla hned vedle sebe. Ohýbala jsem se, abych posbírala Archieho poklady. Hned jsem si říkala, jak měl naleštěné boty. Dneska už nevidíte, že by se s tím pánové obtěžovali. Byly to černé oxfordky. Do současného počasí ne moc vhodné.“

„Ještě něco, paní Yaleová? Cokoliv?“ naléhal Callanach.

„Nevěděla jsem, že jsem si všimla něčeho důležitého.“ Sbírala drobečky ze sušenek. „Ale ucítila jsem z něho takový slabý odér. Dneska už by to málokdo poznal, ale jsem si jistá, že to byly naftalínové kuličky.“

„Naftalín?“ obrátil se Callanach na Trippa s otázkou, co to slovo znamená.

„Naftalínové kuličky se věší do skříně, aby se oblečení ochránilo před moly. Dneska už se to ale skoro nedělá.“

„*L'antimite*. Jste si jistá?“ ubezpečoval se Callanach u paní Yaleové, která drobkou krmila vyhladovělého Archieho.

„Byla to vůně mého dětství, matka na ně nedala dopustit. Za války jsme si nové šaty nemohli dovolit, drahoušku, takže jsme si dávali náramně pozor na ty, co jsme měli.“